

I. DISPOSICIONS GENERALS

CAP DE L'ESTAT

8847 *Llei 11/2011, de 20 de maig, de reforma de la Llei 60/2003, de 23 de desembre, d'arbitratge i de regulació de l'arbitratge institucional en l'Administració General de l'Estat.*

JUAN CARLOS I

REI D'ESPANYA

A tots els qui vegem i entenguen esta llei
Sapieu: Que les Corts Generals han aprovat la llei següent i jo la sancione.

PREÀMBUL

I

La vigent Llei 60/2003, de 23 de desembre, d'Arbitratge, ha suposat un avanç qualitatiu d'entitat en la regulació d'esta institució, que estableix un nou marc per a l'arbitratge intern i internacional prenent com a referència la llei model de la UNCITRAL, sobre l'arbitratge comercial, aprovada el 21 de juny de 1985.

Sense ànim d'exhaustivitat, entre els encerts d'esta llei hi ha la formulació unitària de l'arbitratge, el reconeixement de l'arbitratge internacional, l'augment de la disponibilitat arbitral, les regles sobre notificacions, comunicacions i terminis, el suport judicial a l'arbitratge o l'antiformalisme.

No obstant això, dins de l'impuls de modernització de l'Administració de justícia, que també inclou l'aprovació d'una futura llei de mediació en assumptes civils i mercantils, es tracta ara de modificar algun aspecte de la Llei 60/2003, de 23 de desembre, d'Arbitratge, que en la pràctica s'ha mostrat millorable, i que contribuïska al foment dels mitjans alternatius de solució de conflictes i, en especial, de l'arbitratge, al qual les sentències del Tribunal Constitucional 43/1988 i 62/1991 ja van reconèixer la consideració d'«equivalent jurisdiccional».

II

Amb este propòsit d'impulsar l'arbitratge, la present llei comença fent una reassignació de les funcions judicials en relació amb l'arbitratge, tant les funcions de suport com el coneixement de l'acció d'anul·lació del laude i l'exequàtur de laudes estrangers, que permeta donar més uniformitat al sistema per mitjà d'una «elevació» de determinades funcions. Es tracta, en concret, de les relatives al nomenament i remoció judicial d'àrbitres, el coneixement de l'acció d'anul·lació del laude i la competència per a conèixer l'exequàtur dels laudes estrangers, que ara s'atribuïxen a les sales civil i penal dels tribunals superiors de justícia, mantenint en els tribunals de primera instància la competència d'execució. Estos canvis han conduït a fer una nova redacció de l'article 8 de la Llei 60/2003, de 23 de desembre, d'Arbitratge, així com a modificar la Llei d'Enjudiciament Civil, de 3 de febrer de 1881.

La llei també aclaria, per mitjà de la inclusió de dos nous preceptes en la Llei 60/2003, de 23 de desembre, d'Arbitratge, els dubtes existents en relació amb l'arbitratge estatutari en les societats de capital. Amb la modificació es reconeix l'arbitrabilitat dels conflictes que s'hi plantegen, i en línia amb la seguretat i transparència que guia la reforma amb caràcter general s'exigix una majoria legal reforçada per a introduir en els estatuts socials una clàusula de submissió a arbitratge. Junt amb això, també s'estableix que el sotmetiment a arbitratge de la impugnació d'acords societaris requereix l'administració i designació dels àrbitres per una institució arbitral.

Altres modificacions de la Llei 60/2003, de 23 de desembre, d'Arbitratge, busquen incrementar tant la seguretat jurídica com l'eficàcia d'estos procediments a la vista de l'experiència d'estos últims anys. Amb això es pretén millorar les condicions perquè definitivament s'assenten a Espanya arbitratges internacionals, sense oblidar que al tractar-se d'una regulació unitària també s'afavoriran els arbitratges interns. De la mateixa manera, es reforça el paper de les institucions arbitrals, així com s'estructura millor el nomenament dels àrbitres, i s'obri el ventall de professionals amb coneixements jurídics que poden intervenir-hi, quan es tracta d'un arbitratge de dret. Però, també, preveient, de manera expressa, que és possible la intervenció d'un altre tipus de professionals, no necessàriament pertanyents a este camp del coneixement, perquè l'experiència internacional plenament assentada aconsellava la dita reforma, i això sense oblidar que d'eixa manera es produïx un ajustament més gran a la «lliure competència» que reclamen les institucions de la Unió Europea. També es concreten les incompatibilitats, en relació amb la intervenció en una mediació, i es regula la necessitat d'assegurar les responsabilitats.

Quant a la substanciació del procediment arbitral, s'articula un nou sistema respecte a l'idioma de l'arbitratge, amb el qual s'incrementen les garanties del procediment, al reconéixer la possibilitat d'utilitzar la llengua pròpia per les parts, pels testimonis i pèrits, i per qualssevol terceres persones que intervinguen en el procediment arbitral. Respecte del laude, les modificacions s'han centrat en el termini i forma del laude. Així, es modula una solució, a favor de l'arbitratge, per als casos en què el laude es dicta fora de termini, sense perjudi de la responsabilitat dels àrbitres. També es precisen les formalitats i s'exigix sempre la motivació dels laudes. A més, s'establix un remei específic per a poder rectificar l'extralimitació parcial del laude quan s'haja resolt sobre qüestions no sotmeses a la seua decisió o sobre qüestions no susceptibles d'arbitratge.

L'anul·lació i revisió del laude també són objecte de reforma. L'acció d'anul·lació rep una modificació rellevant: a partir d'ara s'articula millor el procediment. D'altra banda, després de la reforma, s'elimina la distinció entre laude definitiu i ferm, establint que el laude produïx els efectes de cosa jutjada, encara que s'exerciten contra este les accions d'anul·lació o revisió, la qual cosa suposa que pot ser executat forçosament si no concorre compliment voluntari.

III

Cal ressenyar la importància de la disposició addicional única d'esta llei, en la qual es regula una via procedimental de caràcter ordinari i institucional per a resoldre els conflictes interns entre l'Administració General de l'Estat i els seus ens instrumentals, superant els actuals mecanismes *de facto*, aliens al rigor jurídic i a l'objectivitat que són imprescindibles en una organització que, per imperatiu constitucional, ha d'estar regida pel dret i actuar al servei dels interessos generals sota la direcció del Govern. La indubtable naturalesa jurídicopública de les relacions d'organització en el si de l'Administració fa imprescindible un procediment ordinari de resolució de conflictes com el que ara es configura, més enllà de solucions merament parcials com poden ser les oferides per una determinada línia jurisprudencial que ha negat legitimació als organismes autònoms per a impugnar els actes de l'Administració matriu; línia que hui troba una confirmació legal en l'article 20.c) de la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa.

S'entén que eixos conflictes han de ser resolts pel Govern, i a este efecte es crea una Comissió Delegada la presidència de la qual s'atorga al ministre de la Presidència, en la seua funció coordinadora de l'Administració General de l'Estat, i de la qual són membres nats el ministre d'Economia i Hisenda i el ministre de Justícia. Així mateix, la secretaria s'encarrega al Ministeri de Justícia en atenció a les seues funcions i a l'adscripció dels Servicis Jurídics de l'Estat.

IV

Adicionalment es modifica l'article 722 de la Llei 1/2000, de 7 de gener, d'Enjudiciament Civil, en el sentit de permetre sol·licitar mesures cautelars a qui acredite ser part en un conveni arbitral amb anterioritat a les actuacions arbitrals, que possibilita una major compatibilitat entre el que s'establix en matèria d'arbitratge i en esta norma.

Finalment, lligada a la reforma de la Llei 60/2003, de 23 de desembre, d'Arbitratge, es troba la reforma de l'article 52.1 de la Llei 22/2003, de 9 de juliol, Concursal. La nova redacció s'adapta a les solucions comunitàries en la matèria i elimina la incoherència que hi havia fins ara entre els dos apartats de l'article 52. S'hi pretén mantindre la vigència del conveni arbitral sempre que es projecte sobre meres accions civils que, a pesar que pogueren arribar a tindre transcendència patrimonial sobre el deutor concursal, podrien haver-se plantejat amb independència de la declaració del concurs. És el cas, entre altres, de les accions relatives a l'existència, validesa o quantia d'un crèdit, les destinades al cobrament de deutes a favor del deutor, les accions reivindicatòries de propietat sobre béns d'un tercer en possessió del deutor concursal i els litigis relatius a plans de reorganització conclosos entre el deutor i els seus creditors abans de la declaració d'obertura. No obstant això, es faculta l'òrgan jurisdiccional competent per a suspendre els efectes dels pactes o convenis arbitrals prèviament subscrits, si entén que poden suposar un perjudici per a la tramitació del concurs.

Article únic. *Modificació de la Llei 60/2003, de 23 de desembre, d'Arbitratge.*

S'introdueixen les següents modificacions en la Llei 60/2003, de 23 de desembre, d'Arbitratge.

U. Els apartats 1, 4, 5 i 6 de l'article 8 passen a tindre la redacció següent:

«1. Per al nomenament i remoció judicial d'àrbitres serà competent la sala civil i penal del tribunal superior de justícia de la comunitat autònoma on tinga lloc l'arbitratge; si encara no està determinat, la que corresponga al domicili o residència habitual de qualsevol dels demandats; si cap d'ells té domicili o residència habitual a Espanya, la del domicili o residència habitual de l'actor, i si este tampoc en té a Espanya, la de la seua elecció.»

«4. Per a l'execució forçosa de laudes o resolucions arbitrals serà competent el jutjat de primera instància del lloc en què s'haja dictat, d'acord amb el que preveu l'apartat 2 de l'article 545 de la Llei 1/2000, de 7 de gener, d'Enjudiciament Civil.»

«5. Per a conèixer de l'acció d'anul·lació del laude serà competent la sala civil i penal del tribunal superior de justícia de la comunitat autònoma on s'haja dictat aquell.»

«6. Per al reconeixement de laudes o resolucions arbitrals estrangers serà competent la sala civil i penal del tribunal superior de justícia de la comunitat autònoma del domicili o lloc de residència de la part enfront de la qual se sol·licita el reconeixement o del domicili o lloc de residència de la persona a qui es referixen els efectes d'aquells, i es determinarà subsidiàriament la competència territorial pel lloc d'execució o pel lloc on hagen de produir efectes els laudes o resolucions arbitrals.

Per a l'execució de laudes o resolucions arbitrals estrangers serà competent el jutjat de primera instància d'acord amb els mateixos criteris.»

Dos. L'apartat 1 de l'article 11 queda redactat de la manera següent:

«1. El conveni arbitral obliga les parts a complir el que s'ha estipulat i impedis als tribunals conèixer de les controvèrsies sotmeses a arbitratge, sempre que la part a qui interesse ho invoque per mitjà de declinatòria.

El termini per a la proposició de la declinatòria seran els deu primers dies del termini per a contestar la demanda, en les pretensions que es tramiten pel procediment del juí ordinari, o els deu primers dies posteriors a la citació per a vista, per a les que es tramiten pel procediment del juí verbal.»

Tres. S'introdueixen dos nous articles 11 bis i 11 ter, amb la redacció següent:

«Article 11 bis. *Arbitratge estatutari.*

1. Les societats de capital podran sotmetre a arbitratge els conflictes que s'hi plantegen.

2. La introducció en els estatuts socials d'una clàusula de submissió a arbitratge requerirà el vot favorable de dos terços, almenys, dels vots corresponents a les accions o a les participacions en què es dividisca el capital social.

3. Els estatuts socials podran establir que la impugnació dels acords socials pels socis o administradors quede sotmesa a la decisió d'un o més àrbitres; l'administració de l'arbitratge i la designació dels àrbitres s'encomanarà a una institució arbitral.»

«Article 11 ter. *Anul·lació per laude d'acords societaris inscriptibles.*

1. El laude que declare la nul·litat d'un acord inscriptible s'haurà d'inscriure en el Registre Mercantil. El «Boletín Oficial del Registro Mercantil» en publicarà un extracte.

2. En el cas que l'acord impugnat estiga inscrit en el Registre Mercantil, el laude determinarà, a més, la cancel·lació de la seua inscripció, així com la dels assentaments posteriors que siguen contradictoris amb esta.»

Quatre. Es modifica la lletra a) de l'apartat 1 i s'afeg un nou apartat 3, ambdós en l'article 14, que queden redactats de la manera següent:

«a) Corporacions de dret públic i entitats públiques que puguen exercir funcions arbitral, segons les seues normes reguladores.»

«3. Les institucions arbitral vetllaran pel compliment de les condicions de capacitat dels àrbitres i per la transparència en la designació, així com per la seua independència.»

Cinc. Es fa una nova redacció dels apartats 1 i 7 de l'article 15, que queden redactats com següent:

«1. Excepte acord en contra de les parts, en els arbitratges que no s'hagen de decidir en equitat, quan l'arbitratge haja de ser resolt per un àrbitre únic es requerirà la condició de jurista a l'àrbitre que actue com a tal.

Quan l'arbitratge l'hagen de resoldre tres o més àrbitres, es requerirà que almenys un d'ells tinga la condició de jurista.»

«7. Contra les resolucions definitives que decidisquen sobre les qüestions atribuïdes en este article al tribunal competent no es podrà interposar cap recurs.»

Sis. S'afeg un nou apartat 4 a l'article 17, amb la redacció següent:

«4. Excepte acord en contra de les parts, l'àrbitre no podrà haver intervingut com a mediador en el mateix conflicte entre estes.»

Set. S'afeg un segon paràgraf nou a l'apartat 1 de l'article 21 amb la redacció següent:

«S'exigirà als àrbitres o a les institucions arbitral en nom seu la contractació d'una assegurança de responsabilitat civil o garantia equivalent, en la quantia que reglamentàriament s'establisca. S'exceptuen de la contractació d'esta assegurança o garantia equivalent les entitats públiques i els sistemes arbitral integrats o dependents de les administracions públiques.»

Huit. Es modifica l'apartat 1 de l'article 28, que queda redactat en els termes següents:

«1. Les parts podran acordar lliurement l'idioma o els idiomes de l'arbitratge. Si no hi ha acord, i quan les circumstàncies del cas no permeten delimitar la qüestió, l'arbitratge es tramitarà en qualsevol de les llengües oficials en el lloc on es desenrotllen les actuacions. La part que al·legue desconeixement de l'idioma tindrà

dret a audiència, contradicció i defensa en la llengua que utilitze, sense que esta al·legació puga suposar la paraltzació del procés.

Llevat que en l'acord de les parts s'haja previst una altra cosa, l'idioma o els idiomes establits s'utilitzaran en els escrits de les parts, en les audiències, en els laudes i en les decisions o comunicacions dels àrbitres, sense perjudi del que s'assenyala en el paràgraf primer.

En tot cas, els testimonis, pèrits i terceres persones que intervinguen en el procediment arbitral, tant en actuacions orals com escrites, podran utilitzar la seua llengua pròpia. En les actuacions orals es podrà habilitar com a intèrpret qualsevol persona coneixedora de la llengua utilitzada, previ jurament o promesa d'aquella.»

Nou. Els apartats 2, 3 i 4 de l'article 37 passen a tindre la redacció següent:

«2. Excepte acord en contra de les parts, els àrbitres hauran de decidir la controvèrsia dins dels sis mesos següents a la data de presentació de la contestació a la qual es referix l'article 29 o d'expiració del termini per a presentar-la. Excepte acord en contra de les parts, este termini podrà ser prorrogat pels àrbitres, per un termini no superior a dos mesos, mitjançant una decisió motivada. Excepte acord en contra de les parts, l'expiració del termini sense que s'haja dictat laude definitiu no afectarà l'eficàcia del conveni arbitral ni la validesa del laude dictat, sense perjudi de la responsabilitat en què hagen pogut incórrer els àrbitres.»

«3. Tot laude haurà de constar per escrit i ser firmat pels àrbitres, els quals podran deixar constància del seu vot a favor o en contra. Quan hi haja més d'un àrbitre, bastaran les firmes de la majoria dels membres del col·legi arbitral o només la del president, sempre que es manifesten les raons de la falta d'una o més firmes.

Als efectes del que disposa el paràgraf anterior, s'entendrà que el laude consta per escrit quan quede constància del seu contingut i firmes i siga accessible per a la seua consulta ulterior en suport electrònic, òptic o d'un altre tipus.»

«4. El laude haurà de ser sempre motivat, a menys que es tracte d'un laude pronunciat en els termes convinguts per les parts conforme a l'article anterior.»

Deu. La rúbrica i els apartats 1, 2 i 4 de l'article 39 passen a tindre la redacció següent:

«Article 39. *Correcció, aclariment, complement i extralimitació del laude.*»

«1. Dins dels deu dies següents a la notificació del laude, llevat que les parts hagen acordat un altre termini, qualsevol d'elles podrà, amb notificació a l'altra, sol·licitar als àrbitres:

- a) La correcció de qualsevol error de càlcul, de còpia, tipogràfic o de naturalesa semblant.
- b) L'aclariment d'un punt o d'una part concreta del laude.
- c) El complement del laude respecte de peticions formulades i no resoltes en este.
- d) La rectificació de l'extralimitació parcial del laude, quan s'haja resolt sobre qüestions no sotmeses a la seua decisió o sobre qüestions no susceptibles d'arbitratge.»

«2. Amb audiència prèvia de les altres parts, els àrbitres resoldran sobre les sol·licituds de correcció d'errors i d'aclariment en el termini de deu dies, i sobre la sol·licitud de complement i la rectificació de l'extralimitació, en el termini de vint dies.»

«4. El que disposa l'article 37 s'aplicarà a les resolucions arbitrals sobre correcció, aclariment, complement i extralimitació del laude.»

Onze. Es modifica l'apartat 1 de l'article 42, la redacció del qual passa a ser la següent:

«1. L'acció d'anul·lació se substanciarà per les vies del juí verbal, sense perjudi de les especialitats següents:

a) La demanda s'haurà de presentar d'acord amb el que estableix l'article 399 de la Llei 1/2000, de 7 de gener, d'Enjudiciament Civil, acompanyada dels documents justificatius de la pretensió, del conveni arbitral i del laude, i, si és el cas, contindrà la proposició dels mitjans de prova la pràctica dels quals interesse l'actor.

b) El secretari judicial traslladarà la demanda al demandat, perquè conteste en el termini de vint dies. En la contestació, acompanyada dels documents justificatius de la seua oposició, haurà de proposar tots els mitjans de prova de què intente valdre's. Este escrit i els documents que l'acompanyen es traslladaran a l'actor perquè pugua presentar documents addicionals o proposar la pràctica de prova.

c) Contestada la demanda o transcorregut el termini corresponent, el secretari judicial citarà a la vista, si així ho sol·liciten les parts en els seus escrits de demanda i contestació. Si en els escrits no han sol·licitat la celebració de vista, o quan l'única prova proposada siga la de documents que ja s'hagen aportat al procés i no han sigut impugnats, o en el cas d'informes pericials que no siga necessari ratificar, el tribunal dictarà sentència sense més tràmit.»

Dotze. L'article 43 passa a tindre la redacció següent:

«Article 43. *Cosa jutjada i revisió de laudes.*

El laude produïx efectes de cosa jutjada i contra este només caldrà exercir l'acció d'anul·lació i, si és el cas, sol·licitar la revisió d'acord amb el que estableix la Llei 1/2000, de 7 de gener, d'Enjudiciament Civil, per a les sentències fermes.»

Disposició addicional única. *Controvèrsies jurídiques en l'Administració General de l'Estat i els seus organismes públics.*

1. Les controvèrsies jurídiques rellevants que se susciten entre l'Administració General de l'Estat i qualsevol dels organismes públics regulats en el títol III i la disposició addicional novena de la Llei 6/1997, de 14 d'abril, d'Organització i Funcionament de l'Administració General de l'Estat, o les entitats gestores i servicis comuns de la Seguretat Social o altres entitats de dret públic regulades per la seua legislació específica que es determinen reglamentàriament, o entre dos o més d'estos ens, es resoldran pel procediment previst en este precepte, sense que es pugua acudir a la via administrativa ni jurisdiccional per a resoldre estes controvèrsies.

Este procediment serà, així mateix, aplicable a les controvèrsies jurídiques que se susciten entre les societats mercantils estatals i les fundacions del sector públic estatal, i el seu ministeri de tutela, la Direcció General de Patrimoni o els organismes o entitats públiques que tenen la totalitat del capital social o dotació d'aquelles, llevat que s'establisquen mecanismes interns de resolució de controvèrsies.

2. Als efectes d'esta disposició, s'entendran per controvèrsies jurídiques rellevants aquelles que, amb independència de la seua quantia, generen o puguen generar un elevat nombre de reclamacions, que tinguen una quantia econòmica almenys de 300.000 euros o que, segons el parer d'una de les parts, tinguen una rellevància essencial per a l'interés públic.

3. Plantejada una controvèrsia, les parts enfrontades ho comunicaran, de manera immediata, a la Comissió Delegada del Govern per a la Resolució de Controvèrsies Administratives. Esta comissió estarà presidida pel ministre de la Presidència i tindran la consideració de vocals nats el ministre d'Economia i Hisenda i el ministre de Justícia, al qual correspon també designar dins del seu àmbit l'òrgan que exercirà la secretaria de la

Comissió. S'integraran en la Comissió el ministre o ministres dels departaments afectats per la controvèrsia, en els termes que es determine reglamentàriament.

4. La Comissió Delegada demanarà els informes tècnics i jurídics que estime necessaris per al millor coneixement de la qüestió debatuda. La secretaria de la Comissió elaborarà les propostes de decisió oportunes.

5. La Comissió Delegada del Govern per a la Resolució de Controvèrsies Administratives dictarà una resolució establint de forma vinculant per a les parts les mesures que cada una haurà d'adoptar per a solucionar el conflicte o la controvèrsia plantejats. La resolució de la Comissió Delegada no serà recurrible davant dels tribunals de justícia per les parts en conflicte.

6. Este procediment de resolució de controvèrsies no s'aplicarà:

a) A qüestions de naturalesa penal, però sí a les relatives a l'exercici de les accions civils derivades de delictes o faltes.

b) A qüestions de responsabilitat comptable que siguen competència del Tribunal de Comptes, subjectes a la legislació específica reguladora d'este.

c) A conflictes d'atribucions entre distints òrgans d'una mateixa Administració pública, que es regularan per les seues disposicions específiques.

d) A les qüestions derivades de les actuacions de control efectuades per la Intervenció General de l'Administració de l'Estat, regulades amb caràcter específic en la Llei 47/2003, de 26 de novembre, General Pressupostària, en la Llei 38/2003, de 17 de novembre, General de Subvencions, i la resta de normes que les despleguen.

Disposició final primera. *Modificació de la Llei d'Enjudiciament Civil aprovada pel Reial Decret de 3 de febrer de 1881.*

L'article 955 passa a tindre la redacció següent:

«Article 955.

Sense perjudi del que disposen els tractats i altres normes internacionals, la competència per a conèixer de les sol·licituds de reconeixement i execució de sentències i la resta de resolucions judicials estrangeres, així com d'acords de mediació estrangers, correspon als jutjats de primera instància del domicili o lloc de residència de la part enfront de la qual se sol·licita el reconeixement o execució, o del domicili o lloc de residència de la persona a qui es referixen els seus efectes; subsidiàriament, la competència territorial es determinarà pel lloc d'execució o pel lloc on hagen de produir efectes les sentències i resolucions.

D'acord amb els mateixos criteris assenyalats en el paràgraf anterior, correspondrà als jutjats mercantils conèixer de les sol·licituds de reconeixement i execució de sentències i la resta de resolucions judicials estrangeres que versen sobre matèries de la seua competència.

La competència per al reconeixement dels laudes o resolucions arbitrals estrangers correspon, d'acord amb els criteris que establix el paràgraf primer d'este article, a les sales civil i penal dels tribunals superiors de justícia, sense que calga recurs ulterior contra la seua decisió. La competència per a l'execució de laudes o resolucions arbitrals estrangers correspon als jutjats de primera instància, d'acord amb els mateixos criteris.»

Disposició final segona. *Modificació de la Llei 1/2000, de 7 de gener, d'Enjudiciament Civil.*

Es modifica el primer paràgraf de l'article 722, que passa a tindre la redacció següent:

«Podrà demanar mesures cautelars al tribunal qui acredite ser part de conveni arbitral amb anterioritat a les actuacions arbitrals. També podrà demanar-ne qui acredite ser part d'un procés arbitral pendent a Espanya; o, si és el cas, haver

demanat la formalització judicial a què es referix l'article 15 de la Llei 60/2003, de 23 de desembre, d'Arbitratge; o en el supòsit d'un arbitratge institucional, haver presentat la sol·licitud o encàrrec a la institució corresponent segons el seu reglament.»

Disposició final tercera. *Modificació de la Llei 22/2003, de 9 de juliol, Concursal.*

U. Es modifica el número 4t de l'article 8:

«4t. Tota mesura cautelar que afecte el patrimoni del concursat, excepte les que s'adopten en els processos que queden exclosos de la seua jurisdicció en el paràgraf 1r d'este precepte i, si és el cas, d'acord amb el que disposa l'article 52, les adoptades pels àrbitres en les actuacions arbitrals, sense perjudi de la competència del jutge per a acordar-ne la suspensió o sol·licitar-ne l'alçament, quan considere que puguen suposar un perjudi per a la tramitació del concurs.»

Dos. L'apartat 1 de l'article 52 passa a tindre la redacció següent:

«1. La declaració de concurs, per si sola, no afecta els pactes de mediació ni els convenis arbitrals subscrits pel concursat. Quan l'òrgan jurisdiccional entenga que els pactes o convenis poden suposar un perjudi per a la tramitació del concurs podrà acordar la suspensió dels seus efectes, tot això sense perjudi del que disposen els tractats internacionals.»

Disposició final quarta. *Títol competencial.*

Esta llei es dicta a l'empara de la competència exclusiva de l'Estat en matèria de legislació mercantil, processal i civil, establida en l'article 149.1.6a i 8a de la Constitució.

Disposició final quinta. *Entrada en vigor.*

La present llei entrarà en vigor als vint dies de la publicació en el «Boletín Oficial del Estado».

Per tant,

Mane a tots els espanyols, particulars i autoritats, que complisquen esta llei i que la facen complir.

Madrid, 20 de maig de 2011.

JUAN CARLOS R

El president del Govern,
JOSÉ LUIS RODRÍGUEZ ZAPATERO